

БОРИС ЗУБКОВ, ЕВГЕНИЙ МУСЛИН ТРИ МИНУС

Превод от руски: Цвета Пеева, 1969

chitanka.info

До контролната кула на Рос оставаха още два дена път. Два дена, ако спяха най-много час и половина в денонощие и почти тичаха през останалото време. От това, дали ще пристигнат в кулата навреме, зависеше всичко, което преди наричаха „съдба“, „кариера“ или „успех“. Бяха изучавали древните езици на планетата и знаеха много термини и понятия, отдавна изчезнали в съвременния език.

Да, те знаеха много, откакто бе открит начин за наследствено предаване на знанията. И сега, в зрелостта си, хората с радостно удивление усещаха, че целият опит на бащите и дедите, на прадедите и прапрадедите им е концентриран в въглчетата на паметта им. Не бе нужно да започват процеса на познанието от нула, трябваше само достойно да го продължат.

Защо да приказваме, знания те имаха в излишък. Но Знанията не намаляваха Опасността. Даже храбрите, по традиция почти безразсъдни старци космозоолози прекарваха на тази безумна планета само седем минути, после космозоолозите с безразличен вид обясняваха на всички, че при съвременната експедиционна техника седем минути са напълно достатъчни за подробно изучаване на животинския свят на малката планета. Не напразно някой шегаджия бе нарекъл планетата с древната и тревожна дума „Палундра“. Под това име я бяха записали и в навигационните таблици. А преди седмица на Палундра спуснаха две контролни кули — конструкция на инженер Рос.

Яркооранжевият защитен конус на първата кула, изтъкан от нишки на съдържащи титан водорасли, попадна с основата си в тъмночервена плитчина. Дежурните в кулата се оплакаха от неудачното кацане, но само след няколко минути шлюзът на конуса се отвори и пусна двамата. Те се казваха Тихон и Нина. Имена, пълни с аромата на древността. Стройни фигури, безупречни дори за най-придирчивите антропоестети...

Първа крачка. По-точно скок от люка. Плитчината се оказва коварна. Нина и Тихон потънаха до глава в лепкавата тъмночервена каша. Краката им опряха о нещо живо. Стъпвайки по камарата извиващи се тела, затъвайки в пихтиестия хайвер, заслепени от тъмночервената тиня, която пареше като пресен варов разтвор, те се измъкнаха на брега. Развилнелият се живот причакваше и тук пришълците. Огромни пухкави семена плътно полепнаха по влажните

им комбинезони. В тъканта им семената намериха някакви хранителни вещества и пукайки се шумно, пускаха корени. Яките като стоманени жици корени растяха просто пред очите, разтваряйки и унищожавайки синкавата тъкан на комбинезоните.

Преди още Нина и Тихон да се опомнят, бронята от корени стегна гърдите им. Задъхвайки се, те опитаха да разкъсат паяжината от растения. Но на почистеното място полепваха нови хиляди семена. От комбинезоните вече нищо не остана, превърнали се бяха в плътен слой шаващи корени. За щастие човешкото тяло се оказа твърде чуждо за растенията, така че когато опряха до гъвкавата кожа на пришълците, те се свиваха и увяхваха.

— Милите цветенца — промърмори дрезгаво Тихон, като разкъсваше полузасъхналата огърлица от корени на шията си.

Нещо със свистене прониза въздуха.

— Бягай! — викна Нина.

Дъжд от живи стрели летеше над земята. Тихон сграбчи Нина за ръката, прехвърли я зад прикритието на една червена скала и сам се просна на земята до нея. Живите стрели промушваха необхватните черни стъбла на дърветата, със свистене се забиваха в земята, пронизваха даже камъните, които засъскаха, топейки се и завирайки от ударите. Това бяха реактивни змии. Като изхвърляха съдържанието на вътрешностите си, те развиваха почти космически скорости, и космозоолозите много пъти бяха срещали купчини от тия влечуги, изхвърлили се със силата на мускулите си в междוזвездното пространство.

Червената скала не беше много сигурна защита, но недалеч от тях се чернееше вход на пещера. Младежът и девойката запълзяха към него покрай скалата. Дъждът от змии свистеше наоколо, заплашвайки да ги прикове завинаги към земята. С един скок те преодоляха разстоянието между скалата и каменния блок, надвиснал над тесния отвор на пещерата.

Поседнаха на глинестия под. Нина докосна с ръка младежа, искаше да го ободри и в същия миг забеляза на входа на убежището нечия сянка. Някакъв звяр също бе потърсил тук спасение от реактивните змии. Надушил пришълците, звярът яростно изрева и наливайки се сякаш от собствената си ярост, почна да се раздува, да се разширява във всички посоки.

Това бе Раздуваща се маймуна, малко изучен страшен представител на животинския свят на Палундра. Маймуната растеше, раздуваше се. Вече бе запълнила почти цялата пещера с косматото си тяло, като че ли искаше да смачка, да зазида пришълците.

С нечовешки усилия Тихон опря ръце о каменната стена, поемайки на плещите си многотонния натиск на неудържимо раздуващото се туловище. Нина пропълзя под ръцете на Тихон, който успя за миг да удържи непосилната тежест, после се свлече на колене, но все пак се измъкна от живата преса.

Реактивните змии бяха изчезнали. Трябваше да вървят напред, все напред.

Право от пещерата започваше тесен каменен корниз, надвиснал над недълбока пропаст. С всяка крачка пропастта, над която вървяха, ставаше все по-дълбока. Тежък упоителен аромат се носеше от дъното на бездната. Сладникавият мирис притъпяваше чувството им за опасност. Прииска им се, ей тъй на шега, да се опитат да прескочат пропастта. Или поне да потанцуват на корниза, широк колкото бебешка длан. Кой знае как щеше да завърши всичко, ако корнизът не свършваше до отвесна скала.

— Надолу не можем — каза Тихон. — Виждаш ли сипея? Ако се спуснем, ще предизвикаме свличане на камъните. А нагоре... Скалите са винаги по-сигурни.

През два метра в отвесната скала имаше пукнатини. Трябваше да се свиват на топка, за да могат пръстите на ръцете и краката им да се поберат в пукнатината. После да изпъват тяло, да пълзят по гърди по скалата, докато напипат с прострени нагоре ръце следващата пукнатина. След това заловени за острия като бръснач ръб на пукнатината, да се изкачат в нея. И така хиляда пъти. Пръсти — вместо метални клинове на алпинистите. Мускули — вместо въжета. Нерви — вместо въжени стълби. Неочакваното препятствие ги отрезви.

А когато стигнаха върха, вече нямаха сили да се отместят от края на пропастта и дълго лежаха, без да мърдат, наблюдавайки как светват непознатите звезди на непознатото небе.

После навлязоха в гъсталак от бодливи растения, които стърчаха над земята като огромни метър и половина кинжали, и заспах, надявайки се, че страшната ограда ще ги пази от нощните хищници.

На сутринта ги събуди пукане и прашене от кършене на дървета. Огромно блестящо черво, с диаметър колкото пететажна сграда, пълзеше из гората и кършеше дърветата. Нина и Тихон хукнаха да бягат в противоположната посока, но зад горичката от черни кактуси отново се натъкнаха на пълзящата преграда. Суетяха се наляво, надясно и все стигаха до трептящия гигантски цилиндър. Първа спря Нина.

— Пръстен... — каза тя. — Ние сме вътре в пръстена. Животното няма нито край, нито начало.

— Исполински Геврек — уточни Тихон. — Спада към класа Мьобиусови, подклас Напълно затворени.

Те много знаеха.

Половин ден загубиха, докато измайсторят от дървета и ленти от кора нещо като праисторическа стълба за щурмуване или обсада на крепост. Още половин ден се мъчиха да закачат края на стълбата за костените израстъци, които стърчаха по гърба на чудовището. Геврекът ту се отдръпваше от тях, ту стремително се приближаваше, заплашвайки да ги смачка. Впрочем за него хората бяха не по-големи от мравки, и то просто не забелязваше как Тихон и Нина, заловени за костените израстъци, издърпваха и местеха стълбата, щурмувайки живата крепост. Ами ако излезе, че този Геврек пълзи в друг, още по-голям? Понякога Исполинските Гевреци се събираха на стада по двадесет и тридесет от все увеличаващи се пръстени, вмъкнати един в друг. Колко ли време ще мине, докато се измъкнат от лабиринта на гигантските Гевреци? Няма да стигнат навреме в контролната кула. И скъпо ще заплатят за закъснението си.

Имаха късмет — Геврекът се оказа само един, но пътя сега им препречи нощта.

... Още снощи те усетиха, че почвата под краката им ставаше все по-гореща. С всяка крачка се усиляваше съскането на гейзерите, ревът на водопадите. Всичко говореше, че приближават Плаващата река.

Естественият атомен котел, скрит в недрата на Палундра, бе превърнал каменното корито на реката в нажежен улей. Водопадът, невидим в горещата мъгла, изливаше върху нажежените камъни ледена вода. Водата завираше, изпаряваше се, събираше се на кълба във въздуха, охлаждаше се и отново падаше долу. Пътя ѝ преграждаха плътни облаци пара. Врящата река се плъзгаше върху възглавницата от

пара, както се плъзгат водните капки по нажежен тиган. Сякаш реката плаваше във въздуха.

Трябваше да пресекат Плаващата река. Изискваше го инструкцията.

— Тук са нужни огнеупорни скафандри. Без тях няма да се оправим — каза Тихон.

— Скафандри ли? — запита Нина. — А тази синя глина не ти ли харесва? Разбира се, видът ни ще бъде... бърр... Но ако обещаеш да не ме гледаш, аз ще се намажа с тая гадост...

Двете сини фигури, които приличаха на скулптурна група, току-що изработена от нескопосан майстор, поеха към Плаващата река.

Вървяха под реката. Над главите им течеше врялата вода. Нажеженото дъно съскаше и бучеше. Парата ги гореше даже през дебелия слой глина. Полузадушени, без нищо да виждат под плътната глинена маска, те тичаха, провирайки се под непрекъснатия кръговрат.

А когато стигнаха брега, видяха само на половин километър контролната кула № 2 — края на маршрута, целта и смисъла на пътешествието. Стремглаво се понесоха към нея и както бяха измазани със синята глина, димящи от пара, се вмъкнаха под защитния конус.

Тук ги чакаха двама.

— Е, какво, млади хора? — укорително запита по-възрастният от двамата. — Такъв лек маршрут, а закъсняхте с два часа! Повече от три минус не мога да ви пиша.

— Да, слабосилно е новото поколение, — поклати глава помладият, двестагодишен белокопос гигант. — Изнежена младеж...

Тихон и Нина засрамени мълчаха. Не издържаха изпита.

Разказът е публикуван в Библиотека „Космос“ №4 (приложение към брой 7/1969)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.